

Hồi Thứ Hai Mười Lăm

HẸN GIỜ QUYẾT LIỆT

Thanh Thành Song Kiếm đón lấy thư xem, thấy có mấy hàng viết tắt:

“Kính gửi Thiết Mộc lão thiền sư:

“Trước kia có điều lâm lỗi, ba mươi năm khôn bề chuộc lại. Lúc cầm bút viết thư này đã gần tới kỳ hẹn. Lão thiền sư như có nhớ tới tình cố cữu...”

Không hiểu sao thư chỉ viết tới đây lại bỏ dở. Cứ xem đôi hàng lao thảo này thì rõ ràng người viết thư đang trong lúc biến cố kinh hoàng không thể viết thêm được nữa. Nhưng mấy hàng di bút này cũng đủ hiểu là người này đang lâm vào lúc nguy hiểm vô cùng.

Thanh Thành Song Kiếm coi lại thư kỹ vài lần rồi trao lại cho Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư đón lấy đưa cho Quan Tam Thắng nói:

– Đây Quan huynh hãy coi đi!

Quan Tam Thắng coi xong nhíu đôi lông mày ra chiều suy nghĩ rồi trao trả lại cho Thiết Mộc đại sư.

Nữ lang áo trắng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn cử động của mấy người, trên mặt thoáng lộ vẻ tức bực. Nhưng nàng nén cơn giận không nói gì vì nể mặt hai vị cao tăng Thiếu Lâm và Thanh Thành Song Kiếm. Khi Quan Tam Thắng xem thư xong, trao trả cho Thiết Mộc đại sư rồi nàng mới lạnh lùng nói:

– Xin đưa bức thư của gia phụ cho tôi xem!

Thiết Mộc đại sư từ từ đưa bức thư cho nàng và nghiêm trang nói:

– Việc sống thác của lệnh tôn khiến cho đồng đạo võ lâm ai cũng quan tâm, tưởng Mẫn cô nương không nên cố chấp thái quá.

Nữ lang áo trắng lờ đi như không nghe thấy lời của Thiết Mộc đại sư, đưa bàn tay ngọc ra đón lấy thư. Nàng đảo cặp mắt trong như nước hồ thu nhìn khắp quần hào một lượt rồi không mở thư ra xem tra ngay vào bọc, nghiêng mình nói với Thiết Mộc đại sư:

– Đa tạ lão thiền sư đã trao trả thủ thư của gia phụ!

Thiết Mộc đại sư niệm Phật hiệu rồi trang nghiêm nói:

– Lão tăng cũng đã tiên liệu là cô nương có hành động này nên phải đưa thủ thư cho mọi người xem trước. Nay các vị đạo huynh ở phái Thanh Thành và Quan huynh ở Cái Bang đã coi thư, thế là được ba bậc cao nhân trong võ lâm làm chứng.

Dù cô nương có dấu thơ đi cũng bằng vô hiệu!

Nữ lang áo trắng thốt nhiên mỉm cười nói:

– Lão tiên bối muốn biết kỹ tình hình này thì xin ba ngày sau trở lại đây. Văn bối xin trình bày hết một vụ cay chua trong võ lâm.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng chỉ e rằng ba ngày nữa trở lại đây thì cô nương đã xa chạy cao bay ra ngoài ngàn dặm.

Nữ lang áo trắng hỏi:

– Vậy bây giờ lão thiên sư tính sao?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Hay hơn hết là lúc này cô nương nên nói rõ những điều khó khăn trước mặt đồng đạo võ lâm. Bần tăng chắc rằng mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nhìn Thiết Mộc đại sư rồi hỏi:

– Đại sư sợ tôi bỏ đi nơi khác hay sao?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Cô nương là chủ nhân nơi đây! Muốn đi đâu cũng tùy nơi cô. Lão tăng chỉ hỏi cho rõ cái chết bí ẩn của lệnh tôn để phúc trình cùng phương trượng bản tự mà thôi.

Nữ lang áo trắng thốt nhiên cười khanh khách nói:

– Gia phụ mất đi hay còn sống, hoặc hóa thân cũng thế, đại sư đã biết rồi còn gì?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng chưa được thấy qua di thể của lệnh tôn.

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nói:

– Thế trong quan tài đó đựng gì?

Thiết Mộc đại sư lạnh lùng đáp:

– Cái đó lão tăng chưa được thấy, không dám đoán càn.

Nữ lang áo trắng hỏi đột ngột:

– Đại sư chưa mở trộm linh cửu để xem ư?

Thiết Mộc đại sư rùng mình đáp:

– Không! Nếu lão tăng có xem linh cửu lệnh tôn tất phải báo cho cô nương biết.

Nữ lang áo trắng lại đảo mắt nhìn Thanh Thành Song Kiếm và võ tướng Cái Bang Quan Tam Thắng rồi nói:

– Nếu không phải là hai vị, thì...

Nàng nói dở câu, để mắt nhìn Thanh Thành Song Kiếm rồi không nói nữa.

Thanh Thành Song Kiếm đưa mắt nhìn nhau, người đứng bên trái nói:

– Mẫn cô nương đã đoán đúng. Chính bản đạo đã mở quan tài!

Đạo nhân vừa nói câu đó, hết thấy mọi người đều sửng sốt. Nữ lang áo trắng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nói:

– Mấy vị nổi tiếng trên chốn giang hồ mấy mươi năm, chưa đến sông Hoàng Hà thì lòng chưa nguội lạnh. Đạo trưởng mở quan tài có thấy gì không?

Thanh Thành Song Kiếm bẽn lễn đáp:

– Theo bản đạo thì người trong quan tài chính là... Mẫn lão anh hùng!

Nói đến đây, đạo nhân ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Cô nương cố ý giở trò quỷ thuật để lừa dối anh hùng trong thiên hạ là có ý gì? Bản đạo nghĩ mãi không ra.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Nếu quý vị muốn biết những điều bí mật trong vụ này thì ba hôm nữa đúng giờ tý xin lại đây, tôi sẽ tiết lộ hết những bí mật để quý vị hết nghi ngờ.

Đột nhiên nàng sầm nét mặt lại, đảo mắt nhìn khắp quần hào nói tiếp:

– Giờ tý canh ba, âm thịnh mà dương suy. Vị nào tự tin vào bản lãnh của mình thì hãy đến, nếu võ công không đủ bảo vệ cho mình thì thôi.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Nếu cô nương mượn thời gian ba ngày để trốn đi phương khác, bản đạo biết đâu mà tìm?

Nữ lang áo trắng cười lạt đáp:

– Nếu các vị sợ tôi bỏ đi thì cứ việc đặt người canh gác xung quanh nhà, chỉ cho người vào không cho người ra là không sợ tôi trốn đi.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Thanh Thành Song Kiếm hỏi:

– Đối với cuộc hẹn sau ba ngày, hai vị có ý kiến gì không?

Đạo nhân bên tả trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Trong vụ này tựa hồ còn có nhiều điều rất phức tạp, khiến cho người ta khó mà đoán được đành phải chờ ba ngày. Cũng chẳng mấy chốc sẽ hết ba ngày, sau đó sẽ liệu.

Thiết Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Lão tăng vâng huấn dụ đến đây điều tra cho ra gốc ngọn mà đến nay vẫn chưa phục mệnh được. Nếu cô nương dùng kế hoãn binh để mượn cơ hội này chạy trốn thì đừng trách bản tăng thất thố.

Nữ lang áo trắng nói:

– Oai danh phái Thiếu Lâm tuy lớn thật nhưng tôi coi cũng thường thôi!...

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói:

– Bần tăng mong rằng cô nương nói thì phải giữ lấy lời, ba ngày nữa bần tăng sẽ trở lại đây.

Nói xong rảo bước ra ngoài sảnh đường.

Thanh Thành Song Kiếm nói:

– Cái chết của Mẫn lão anh hùng đã khiến cho mọi người trong võ lâm đang theo dõi. Cô nương chớ tự ý muốn làm gì thì làm.

Nói xong theo Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư ra ngoài.

Quần hào cũng lục tục đứng dậy, nối đuôi nhau ra ngoài. Trong đại sảnh chỉ còn trơ lại bốn người, đó là nữ lang áo trắng, Thượng Quan Kỳ, Mẫn Chính Liêm và Kim Thiếu Hòa.

Mẫn Chính Liêm từ từ đi ra ngoài đại sảnh đảo mắt nhìn xung quang rồi quay trở vào hỏi:

– Hiền muội! Chúng ta chờ họ trong ba ngày thật ư?

Nữ lang áo trắng gật đầu đáp:

– Dĩ nhiên là phải chờ!

Mẫn Chính Liêm nói:

– Nếu đúng ba ngày họ trở lại cả thì hiền muội có để cho họ thấy mặt thật không?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Đương nhiên là phải tiếp kiến. Thiết Mộc đại sư là một cao tăng có danh vọng rất lớn. Mình đã có lời hứa hẹn thất ước thế nào được!

Mẫn Chính Liêm khẻ thở dài muốn nói lại thôi, đưa mắt nhìn nữ lang một cái rồi cúi đầu lặng lẽ.

Nữ lang áo trắng ngẫm nghĩ một chút lại nói:

– Các người hãy về phòng riêng, đừng nghĩ đến việc trốn chạy. Đến giờ Tý ngày thứ ba lên nhà đại sảnh hội họp.

Nói xong nàng tự mình ra trước rồi vẫy tay cho Thượng Quan Kỳ đi theo. Mẫn Chính Liêm khẻ thở dài rồi uể oải bước ra khỏi đại sảnh. Dường như chàng hoàn toàn chịu khuất phục dưới uy quyền của cô em. Nét mặt chàng rầu rầu thờ thẩn bước đi.

Nhắc lại Đổ Thiên Ngạc nhờ có thuốc bôi mặt trà trộn vào Mẫn gia trang mà không ai biết. Ông để ý xem Thượng Quan Kỳ động thủ cùng người của Cái Bang, thường đưa mắt ra hiệu nhắc nhở chàng canh ba đêm nay phải ra gặp Viên Hiếu.

Dè đầu Thượng Quan Kỳ dường như vẫn không hiểu, nét mặt ngơ ngẩn tựa hồ không nhận ra ông. Tuy ông cảm thấy có điều kỳ dị nhưng ông vẫn hy vọng Thượng Quan Kỳ đã trà trộn vào được bên mình nữ lang nên giả vờ ngơ ngẩn, lại mượn cơ hội đưa ra mấy thế võ tuyệt diệu để nàng tin tưởng, trọng dụng. Ông cũng biết rằng cách phán đoán này rất ít hy vọng. Nhưng không còn cách nào khác để tự an ủi.

Trời vừa tối, Đỗ Thiên Ngạc quanh đi quẩn lại xung quanh nhà đại sảnh cầu may gặp lại Thượng Quan Kỳ, rồi sẽ cùng nhau ra gặp Viên Hiếu.

Chờ hết canh hai, Mẫn gia không còn ai ra vào nữa, bốn bề im lặng như tờ. Lúc đó chung quanh Mẫn gia trang, vô số cao thủ đi lại tuần tiểu canh không cho ai bỏ ra ngoài.

Đỗ Thiên Ngạc ít khi đặt chân về Trung Nguyên. Trừ mấy tay cao thủ nước tiếng, còn ngoài ra ông biết rất ít, liền trà trộn vào đám người lạ và không ai chú ý đến mình.

Trống đã sang canh ba, Đỗ Thiên Ngạc vẫn không thấy Thượng Quan Kỳ từ trong Mẫn trạch đi ra. Không thể chờ được nữa, ông liền một mình đi tới điểm hẹn.

Dưới gốc cây bạch dương, Viên Hiếu đứng chờ sốt ruột nhìn Đông ngó Tây, vừa thấy Đỗ Thiên Ngạc tới liền chạy lại đón hỏi ngay:

– Sao không thấy đại ca tôi tới?

Nguyên Đỗ Thiên Ngạc còn một ý nghĩ: hoặc giả Thượng Quan Kỳ đã ra đây trước. Giờ nghe Viên Hiếu hỏi, ông ngẩn người hỏi lại:

– Sao? Y chưa ra đây sao?

Viên Hiếu bồn chồn hỏi lại:

– Trước nay đại ca tôi nói gì là không sai bao giờ! Ông đem đại ca tôi đi đâu? Sao không đem trả lại cho tôi?

Y càng nóng nảy càng nói áp úng, pha thêm nhiều tiếng chi chi nên Đỗ Thiên Ngạc chẳng hiểu gì.

Trước tình trạng rắc rối này, Viên Hiếu càng la càng tức, hai mắt tròn xoe nảy lửa, tay múa chân dậm dường như có ý muốn động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc biết Viên Hiếu là người hiền hậu nhưng nóng nảy. Ông lặng lẽ không nói gì, đứng lỳ ra một bên cho y nguôi bớt cơn giận rồi mới ôn tồn nói:

– Viên đệ! Trước hết dừng...

Viên Hiếu lớn tiếng quát:

– Ai anh em gì với ông? Nếu ông không đem đại ca về trả cho tôi thì tôi sẽ liều mạng với ông!

Đỗ Thiên Ngạc rùng mình nói:

– Viên đệ hãy bình tĩnh nghe ta nói rõ đã, rồi hãy muốn đánh muốn đá gì

hắn hay.

Viên Hiếu thét:

– Trước hết ông cho tôi biết anh tôi còn sống không?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Chẳng những y còn sống trên thế gian mà y còn an nhàn vô sự tại Mẫn gia trang.

Viên Hiếu ngẩn người ra hỏi:

– Ông nói thật đấy chứ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Trước nay ta chưa nói dối ai bao giờ.

Viên Hiếu lại hỏi:

– Đại ca tôi trước sau nói vậy. Y hẹn tôi đến gặp ở đây sao lại không đến?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Y đã bị trúng thuốc mê!

Viên Hiếu vội vàng nói:

– Vậy chúng ta hãy mau mau đi cứu y ra!

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Sự việc không dễ dàng như Viên đệ tưởng đâu. Đứng đây không tiện nói chuyện, chúng ta hãy đi tìm chỗ vắng người để bàn kế cứu y.

Viên Hiếu trầm ngâm một chút rồi đáp:

– Chúng ta lên ngọn cây kia bàn tính, mình nghe động tĩnh bốn mặt không lo có người nghe trộm mình nói chuyện.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nghĩ như vậy liền đáp:

– Được lắm!

Rồi tung mình nhảy lên cao hai trượng vịn cành trèo lên. Viên Hiếu thì khỏi nói, y trèo thoăn thoắt, thoáng cái đã đến trước mặt Đỗ Thiên Ngạc. Hai người kiếm chỗ lớn chừng ba cành cùng ngồi xuống. Đỗ Thiên Ngạc đằng hắng nói tiếp:

– Viên đệ! Hãy nghe ta nói hết lời rồi hãy nói sau. Ta đang nói dở thì đừng kêu rú lên.

Ông sợ Viên Hiếu nghe nói Thượng Quan Kỳ bị thuốc mê sẽ mất hết bản tính không nhẫn nại được, cơn giận lại nổi lên. Viên Hiếu lại tính nóng như lửa, tiếng quát như sấm nên ông phải dận trước.

Viên Hiếu thở dài nói:

– Được rồi! Bất quá tôi chỉ yêu cầu ông ưng thuận hai điều!

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Hai điều chi?

Viên Hiếu nói:

– Trước khi tìm thấy đại ca tôi, ông phải luôn ở bên mình tôi.

Đỗ Thiên Ngạc biết y sợ mình bỏ đi, nếu không ưng chịu tất sinh gây lộn, liền gật đầu đáp:

– Được rồi! Còn điều thứ hai?

Viên Hiếu nói:

– Nếu đại ca của tôi chết, cả ông và tôi đừng hòng sống nữa.

Đỗ Thiên Ngạc khen thầm: “Gã này bản tính hồn nhiên trung hậu, thật là đáng yêu”, liền tùm tùm cười nói:

– Được lắm! Ngày nào mà đại ca chưa về với Viên đệ thì ngày đó ta luôn ở bên mình Viên đệ. Vạn nhất mà đại ca Viên đệ bị chết, ta quyết đền mạng. Nhưng ta cũng yêu cầu Viên đệ một điều.

Viên Hiếu nói:

– Tôi chỉ cần sao cứu được đại ca tôi, còn bất luận điều gì tôi cũng ưng chịu.

Từ lúc Viên Hiếu chia tay cùng Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc, y cố công luyện nói tiếng người, nên mới trong khoảng một ngày một đêm mà y nói giỏi hơn trước nhiều.

Đỗ Thiên Ngạc tùm tùm cười nói:

– Hiện nay việc rắc rối trong nhà họ Mẫn đã biến thành một cuộc phong ba ghê gớm giữa các phái võ Trung Nguyên. Vô số tay cao thủ đã bị lôi cuốn vào việc này. Chúng ta không thể nóng nảy hành động riêng rẽ một mình được.

Viên Hiếu ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

– Việc này kéo dài chừng bao lâu?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phỏng độ ba ngày!

Đỗ Thiên Ngạc đã giàu kinh nghiệm, đoán việc rất sát. Ông cho là nữ lang áo trắng trong ba ngày nữa sẽ có người đến giúp sức. Bây giờ thế nào nàng cũng giết Thượng Quan Kỳ ngay, để còn có tay bản lĩnh cao cường trợ lực.

Viên Hiếu nói:

– Chúng ta hãy vào trước nhà họ Mẫn xem sao.

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Vào trước cũng được, nhưng phải theo mệnh lệnh của ta mà hành động.

Viên Hiếu đáp:

– Tôi chỉ theo mệnh lệnh của ông trong ba ngày thôi. Sau ba ngày, dù không tìm thấy đại ca tôi ông cũng không thể quản cố tôi được nữa.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu đáp:

– Viên đệ phải nhớ lời, nghe!

Nói xong, Đỗ Thiên Ngạc ở trên cây nhảy xuống đi vào Mãn gia trang.

Chung quanh Mãn gia trang tuy có nhiều tay cao thủ võ lâm tuần tiểu, nhưng đã có lời ước hẹn với nữ lang áo trắng: “Cho người vào chứ không cho người ra”, nên Đỗ Thiên Ngạc và Viên Hiếu không bị ai ngăn cản.

Viên Hiếu muốn xông vào Mãn gia trang để sục tìm Thượng Quan Kỳ nhưng bị Đỗ Thiên Ngạc cản:

– Chúng ta vào thì dễ ra thì khó, chớ nên hấp tấp.

Tuy Viên Hiếu nóng nảy, cảm thấy khó chịu về thái độ lưng chừng của Đỗ Thiên Ngạc nhưng y không nói gì nữa.

Đỗ Thiên Ngạc đưa Viên Hiếu đến một chỗ vắng, hai người ngồi đối diện vận khí dưỡng thần. Chờ cho đến sáng, hai người tìm vào một khách sạn ăn cơm rồi nghỉ luôn trong đó luôn hai ngày.

Trong khoảng thời gian này Viên Hiếu ruột nóng như điên, thúc giục Đỗ Thiên Ngạc đi tìm Thượng Quan Kỳ đến mười lần nhưng Đỗ Thiên Ngạc nhất định bảo phải chờ đến đêm thứ ba.

Sang ngày thứ ba, Đỗ Thiên Ngạc chờ đến canh hai, nai nịch gọn gàng, mặc quần áo chèn, lưng đeo cây Tử Kim phi long nhuyễn tiên, hai bên cạnh sườn giắt cặp đao trủy thủ, ngoài khoác áo choàng đen gió bay lất phất. Mặt vẫn bôi thuốc, ông dẫn Viên Hiếu đi thẳng tới Mãn gia trang.

Lúc đó, trong Mãn gia trang tuyệt không phòng bị. Hai cổng mở toang, ngoài cửa tịch mịch không có đèn lửa chi hết.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ bảo Viên Hiếu:

– Đêm nay chúng ta có thể trông thấy Thượng Quan Kỳ chứ chưa có cách nào cứu được y. Viên đệ phải nghe lời ta, chớ có tự mình động thủ hoặc la hét chi hết.

Viên Hiếu nói:

– Nếu đêm nay tôi không thấy đại ca tôi thì ông cũng không quản cố tôi được nữa.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm rồi nói:

– Cái đó đã hẳn!

Nói xong rảo bước đi vào.

Viên Hiếu theo sau. Hai người vào trong cổng xuyên qua mấy đại viện đến

trước nhà đại sảnh.

Cửa nhà đại sảnh cũng mở rộng song không thấy đèn lửa chi hết mà cũng không ai ngăn trở, khác hẳn với cảnh tượng phòng bị nghiêm ngặt của ba đêm trước. Quang cảnh tịch mịch này khiến cho nhà đại sảnh bao phủ một làn không khí nặng nề.

Đỗ Thiên Ngạc đã thông thuộc phương hướng bước lên thềm đá rồi dừng lại lắng nghe động tĩnh, thấy vắng vắng có tiếng thở phì phào, rõ ràng trong nhà đại sảnh đã đầy người, không biết tại sao không thắp đèn?

Đỗ Thiên Ngạc quay lại khẽ dặn Viên Hiếu phải cẩn thận rồi thông thả bước vào.

Viên Hiếu được trời ban cho đôi mắt tinh đặc biệt, tuy còn đứng bên ngoài mà đã nhìn rõ cảnh vật bên trong. Y thấy trên chiếu nào cũng có người ngồi, nhưng ai cũng lặng lẽ. Tuy trong lòng y rất lấy làm kỳ nhưng không hỏi, chỉ lẫm lẫm theo sau Đỗ Thiên Ngạc đi vào.

Viên Hiếu ngồi bên Đỗ Thiên Ngạc, đưa mắt nhìn các nhân vật khắp trong nhà thấy mấy vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, Thanh Thành Song Kiếm và vô số người, đến hơn sáu mươi người. Người thì nhắm mắt dưỡng thần, người lại lộ vẻ khẩn trương, nhìn Đông ngó Tây. Viên Hiếu nhìn kỹ trong đám người này không thấy Thượng Quan Kỳ đâu, bất giác lòng lo ngay ngáy.

Thốt nhiên trống điểm canh ba, đêm đã sang giờ Tý. Trong đại sảnh tối om, quần hào nhúc nhích cử động, một lão già trong đại sảnh lên tiếng:

– Thiết Mộc đại sư! Có lẽ con nhỏ đó không ra nữa?

Bỗng bên tai có tiếng lạnh lạnh đáp lại:

– Tôi đã chết đâu, tại sao mà không đến?

Rồi đèn lửa bật lên, nữ lang áo trắng đầy máu tươi, tóc buông xõa mặt trắng lợt, tay cầm ngọn đuốc giơ lên thủng thủng bước vào.

Quần hào trong đại sảnh thấy tình hình biến chuyển này không khỏi kinh ngạc, chú ý nhìn nữ lang áo trắng thủng thủng đi lại chỗ ngồi. Nàng châm ngọn đuốc vào thắp hai cây nến lên. Nhà đại sảnh sáng trưng.

Nữ lang áo trắng vốn là người kiêu diễm mà lúc này trông thấy phải khủng khiếp. Cả những tay võ công tuyệt thế cũng tưởng chừng như nữ lang áo trắng đưa một luồng khí lạnh vào nhà, khiến cho người ta phải sởn gai ốc.

Thiết Mộc đại sư chấp tay trước ngực, tuyên Phật hiệu nói:

– Mãn cô nương quả là người thủ tín. Không biết lệnh huynh có đến không?

Nữ lang áo trắng thở phào cái, vẫn ngồi nguyên vị, đáp:

– Ca ca tôi đã chết đâu, sao lại không đến?

Nói xong, nàng vẫy tay một cái, bỗng thấy Mãn Chính Liêm, Thượng Quan

Kỳ và Kim Thiếu Hòa đi vào.

Mẫn Chính Liêm cũng mình đầy máu tươi, cánh tay trái và vai bên phải đều băng vải trắng, máu thấm ra đỏ lôm.

Thượng Quan Kỳ và Kim Thiếu Hòa đều vô sự, không một chút thương tích nào.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi lông mày hỏi:

– Mẫn cô nương! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nữ lang áo trắng cười lạt nói:

– Xảy ra chuyện gì thì nói với đại sư cũng vô ích.

Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Cô nương hãy vận khí điều tức một lát. Lão tăng rửa sạch tai để chờ nghe cô nương nói đây.

Nữ lang áo trắng không nói gì nữa, từ từ nhắm mắt lại, ngấm ngấm vận khí dưỡng thần.

Viên Hiếu mắt như muốn nảy lửa, gương lên tròn xoe, chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ.

Y ở với Thượng Quan Kỳ mấy năm, hình dáng và cử động của chàng đã in sâu vào óc y, nên tuy mặt chàng đã bôi thuốc lên cho khác đi mà y chỉ thoáng nhìn đã nhận ra.

Mấy lần y muốn lên tiếng gọi nhưng đều bị Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm can ngăn.

Thượng Quan Kỳ đôi mắt lơ đãng, chàng nhìn quần hào bốn mặt. Khi nhìn đến Viên Hiếu mắt cũng chỉ liếc qua như người không quen biết.

Viên Hiếu không thể nhịn được nữa, đứng thẳng lên rảo bước xông tới, Đỗ Thiên Ngạc không giữ kịp.

Viên Hiếu tới trước mặt Thượng Quan Kỳ cúi đầu cất tiếng gọi:

– Đại ca!

Thượng Quan Kỳ nhìn Viên Hiếu một chặp rồi cười một cách mơ hồ chứ không nói gì.

Viên Hiếu càng gọi lớn:

– Đại ca! Anh không nhận ra em hay sao?

Thượng Quan Kỳ lại nhìn Viên Hiếu một lúc rồi lại quay đi chỗ khác.

Nữ lang áo trắng cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thượng Quan Kỳ xem y phản ứng ra sao?

Đỗ Thiên Ngạc sợ Viên Hiếu nóng tính xảy chuyện lời thôi vội chạy lại kéo

tay Viên Hiếu khẽ bảo:

– Viên đệ hãy trở về chỗ ngồi đi. Bây giờ thần trí y mê man không sáng suốt đâu, lát nữa sẽ hỏi.

Viên Hiếu quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Lát nữa liệu y có tỉnh lại được không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Nếu lát nữa y vẫn không tỉnh thì chúng ta sẽ có biện pháp.

Viên Hiếu nghe lời, từ từ về chỗ ngồi.

Dưới ánh đèn nến bập bùng chiếu sáng khắp đại sảnh, quần hào không ngớt để mắt nhìn nữ lang, máu vẫn rỉ không ngớt chảy ra. Nhưng lạ một điều là nàng bị thương ở những chỗ khi đánh nhau đao thương khó lòng đâm tới.

Lạ hơn nữa là tại sao nàng chịu đựng được mãi. Vì chỗ thì bị máu che lấp, chỗ thì bị quần áo phủ kín nên không trông thấy rõ vết thương. Cứ tình hình này mà đoán thì hình như nàng đứng yên để cho người ta đâm.

Đại sảnh đông người là thế mà vẫn tịch mịch khá lâu, có lẽ vì tình trạng biến cố bất ngờ nên ai cũng hoang mang không biết nói thế nào.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi cất tiếng hỏi để phá tan bầu không khí tịch mịch:

– Những vết thương của cô nương thế nào?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Đau điếng chết người!

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng có đem theo thứ thuốc bột để trị thương. Cô nương thử lấy một chút đắp vào xem sao?

Nữ lang áo trắng lạnh lùng đáp:

– Không cần! Tôi còn muốn sống thêm mấy ngày nữa.

Thiết Mộc đại sư biến sắc mặt, khẽ tuyên Phật hiệu hỏi:

– Cô nương nghi ngờ bần tăng có ý gia hại chăng?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Không phải! Thuốc của quý tự khác với thuốc của tôi.

Thiết Mộc đại sư tuy là một vị cao tăng, kiến thức rất rộng mà bị nàng phúc đáp một câu không sao dò được ý tứ. Nhà sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Cô nương có thuốc trị thương sao không lấy ra mà rịt vào? Bần tăng đang chờ cô nương nói cho nghe các bí mật mà cô nương đã hứa hẹn ba hôm trước.

Nữ lang áo trắng ngắt lời:

– Tôi rịt thuốc hay không việc gì đến nhà sư? Các ông có việc gì hay muốn hỏi điều gì thì cứ nói ra!

Thiết Mộc đại sư run lên hỏi:

– A Di Đà Phật! Phải chăng lệnh tôn còn sống trên thế gian?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Gia phụ mất rồi! Người mà các vị vào yết kiến là giả trang đấy.

Nàng trả lời một cách tự nhiên khiến cho ai nấy đều sửng sốt.

Thanh Thành Song Kiếm hỏi xen vào:

– Thi thể trong quan tài có phải là Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Đúng! Không sai một ly!

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lệnh tôn đã tạ thế, sao cô nương không công khai cho các bạn võ lâm biết mà lại hành động bí mật là có ý gì?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Gia phụ mất đi đã loan báo khắp Giang Nam và Trung Nguyên, sao lại bảo là chưa công bố với các bạn võ lâm?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cô nương một mặt cáo phó Mẫn lão anh hùng tạ thế, một mặt lại tìm người giả trang dấu ở dưới hầm, lại dẫn bọn bần tăng vào nhà hầm cùng người giả trang lệnh tôn tương kiến. Cô nương chế tạo tình trạng biến ảo đó làm gì? Nay quần hào tụ tập nơi đây, cô nương tính sao?

Nữ lang áo trắng đứng dậy lạnh lùng nói:

– Các ông có điều gì khẩn yếu cứ nói ra đi. Tôi đang bị ra máu quá nhiều không thể chịu đựng được nữa. Nếu không có điều gì cần thì thôi, nói nhiều mệt sức vô ích.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên đứng dậy hỏi:

– Tại hạ có một điều cần được cô nương chỉ giáo: ba ngày trước đây, đêm hôm ấy trời mưa to gió lớn, cô nương cho chuyển quan tài ra bờ sông rồi giết hết những người khiêng, lại đưa linh cữu xuống một chiếc thuyền lớn giương buồm chạy ngay đêm đó là ý gì?

Nữ lang áo trắng quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Đêm hôm đó ông cũng trông thấy ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Há chẳng chỉ mình tôi!

Nữ lang áo trắng lạnh lùng hỏi:

– Thế thì còn những ai?

Đỗ Thiên Ngạc gằn giọng đáp:

– Còn Âm Dương Song Tuyệt, vợ chồng Lôi Danh Viễn...

Quần hào nghe nói đến tên mấy người bất giác đưa mắt nhìn khắp cả vì nghĩ rằng mấy người đó đều có mặt nơi đây. Dè dàu kiếm mãi mà không thấy, lập tức trong nhà đại sảnh hơi có tiếng xôn xao.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đưa tay lên vuốt mái tóc hỏi:

– Quý tánh ông là gì?

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Tại hạ là Đỗ Thiên Ngạc!

Trong quần hào, số đông đã nghe tiếng Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Nữ lang áo trắng nói:

– Tốt lắm! Ông đã có tên trong quỹ lục, sắp chết đến nơi rồi đó!

Đỗ Thiên Ngạc rùng mình hỏi:

– Sao?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Tôi nói ông sắp chết rồi!

Đỗ Thiên Ngạc rút khăn tay lau hết thuốc trên mặt, để lộ chân tướng rồi cười nói:

– Xin Mẫn cô nương coi kỹ lại mặt tại hạ, đừng lầm lẫn với người khác.

Nữ lang áo trắng nói:

– Ông cứ yên chí. Dù ông có muốn trốn đến góc bể chân trời cũng không tránh khỏi cái đại hạn mười ngày.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Vợ chồng Lôi Danh Viễn, Âm Dương Song Tuyệt chẳng lẽ đều bị cô nương sát hại hết rồi sao?

Nữ lang áo trắng đột nhiên ngửa mặt lên trần nhà ra lệnh:

– Ghi tên Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư vào!

Phàm Mộc hỏi:

– Ghi tên bọn lão tăng vào là có ý gì?

Nữ lang áo trắng thản nhiên đáp:

– Đã ghi tên tức là các vị chỉ còn sống được mười ngày nữa thôi.

Thanh Thành Song Kiếm cả cười hỏi:

– Cô nương nói vậy có chắc không?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Hai vị không tin rồi sẽ biết.

Nàng ngừng một lát rồi ra lệnh:

– Ghi luôn tên Thanh Thành Song Kiếm vào!

Quần hào trong đại sảnh thấy vẻ mặt nữ lang nghiêm trọng, cử động kỳ dị không khỏi kinh ngạc. Nhưng rồi nghĩ lại thật đáng buồn cười, mọi người không nhịn được đều cười rộ lên. Chỉ có Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư và Đổ Thiên Ngạc là còn giữ vẻ nghiêm trang, vì hiểu rằng lời của nữ lang không phải buộc miệng mà ra.

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói:

– A Di Đà Phật! Cô nương đã hạn định cho lão tăng chỉ còn sống trong mười ngày, vậy trước khi chết xin cô nương giải thích cho nghe về câu chuyện đấng cay bí mật trong võ lâm.

Sau một hồi dưỡng thần, thương thế nữ lang áo trắng đã bớt được nhiều, từ từ đưa tay vén mớ tóc mây xõa xuống vai, đảo mắt nhìn khắp lượt tòa đại sảnh rồi nói:

– Phàm người nào đã nghe được vụ này không sống được nữa. Vậy ai mà sợ chết thì bây giờ ra đi hãy còn kịp. Ai không sợ chết thì hãy ở lại mà nghe.

Quần hào cảm thấy bần khoản, có đến bảy tám người đứng lên đi ra. Nữ lang áo trắng lại giục:

– Còn ai ra nữa hãy nhanh lên, kéo không kịp! Nhưng lần này những người còn lại phải ngồi yên, không ai được nhúc nhích.

Thiết Mộc đại sư thở dài một tiếng rồi nói:

– Sống chết là việc lớn, vị nào không có liên quan đến vụ này chẳng nên vì một chuyện bí mật mà dẫn mình vào cuộc nguy hiểm.

Thiết Mộc đại sư được các giới võ lâm rất kính trọng, vừa nói một câu, quả nhiên đã có hơn mười người đứng dậy từ từ đi ra.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn quần hào rồi trang nghiêm nói một lần nữa:

– Trong đại sảnh này, tôi biết còn có nhiều bạn không tin lời Mẫn cô nương cho là nói đùa. Song lão tăng xét ra Mẫn cô nương nói vậy không phải là vô căn cứ. Thời gian gấp rút lắm rồi, nếu vị nào ra được là nên ra đi là hơn.

Đại sư vừa dứt lời, thấy hơn mười người nữa rời khỏi chỗ ngồi đi ra.

Thiết Mộc đại sư liếc nhìn thấy trong đại sảnh còn hơn hai, ba chục người, không khỏi áy náy, thở dài nói:

– Cô nương nên khuyên thêm họ mấy câu để bớt phần nào tội nghiệp.

Nữ lang áo trắng dường như bị mấy lời Thiết Mộc đại sư làm cho xúc động, quả nhiên ôn tồn nói:

– Cái chết của gia phụ phỏng có chi là đáng kể. Sở dĩ chúng tôi phải đấu điểm giang hồ là vì trước kia gia phụ đã cứu được mấy vị cao nhân võ hiệp và đã có chút thiện duyên với những môn phái lớn như Thiếu Lâm, Thanh Thành... cái chết của gia phụ đã làm nhọc lòng quý vị phải quan hoài...

Nàng đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn quần hào rồi nói tiếp:

– Đây đã vào vấn đề chính, vị nào không cần nghe thì nên ra liền đi. Nếu đã được nghe một câu trong chính đề thì sẽ không tránh khỏi được cái nạn mười ngày phải bỏ mạng.

Bốn người nữa đứng lên, nhưng đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lại ngồi xuống.

Nữ lang áo trắng nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Các vị này đã tới số không còn cách gì cứu được nữa!

o O o